

NIET BEWEGEN , KLIK .

De jaren 60-70, stel U eens voor: uw ma en pa zitten aan de tafel en ma zegt: *“Paake wemme prijs zulle.”* Pa kijkt op en vraagt: *“ Est n’een grutten of n’een kleinen?”*

Ma fronst haar wenkbrauwen en zegt: *“Ventse , ‘t es nog piepkleine maar binnen negen maand est é gruut genoeg en meugde hem gaon holen.”* Pa verslikt zich in zijn karnemelkpap en zegt: *“Negen maand wachten op ons geld , da goot nie want ‘k moe mijne nieuwen vélo betolen.”* Ma schudt het hoofd en onderneemt een tweede poging met te vragen waar de wieg best zou staan? Pa kijkt nogmaals op en vraagt: *“Oei, wie est er in verwachtinge?”* Ma laat een diepe zucht en zegt: *“Den hond!”* Pa staat recht en geeft ma een grote knuffel en zegt: *“Proficiat maake, ik vermoedde het al toen ik geen maandverbanden meer zag hangen aan de wasdraad...”* Mooi toch hé! Ma ging bij meneer docteur op onderzoek, deze nam bloed rekende honderd frank en zei: *“Kom volgende week maar om de uitslag.”* Nog eens honderd frank voor een “proficiat” en een afspraak bij de specialist in het moederhuis van de kliniek.

Weeral tweehonderd frank voor de foto die bewijst dat het embryo mooi te zien is... voor hem toch! Uw eerste foto is een feit en ge zijt nog maar een fictieve maand oud! Vier maand later terug onder het machien om de *foetus* op de gevoelige plaat te leggen: driehonderd frank.

Een kleine negen maand na het gesprek aan de keukentafel ligt ma in de verloskamer met weeën die haar steeds kwader maken op pa. “Normaal”, zegt de vroedvrouw. Pa wordt maar bleker en bleker en gaat zitten op aanraden van een verpleegster met jaren ondervinding. Plots zegt de verloskundige: “*Blijven persen, ik zie het hoofdeken al...*”

Pa moet alleen nog zijn ogen toe doen en hij is dood, veert recht met zijn laatste krachten, neemt zijn kodak uit zijn vestzak en ‘klik’ ge staat er op.

Foto drie, niet om een prijs mee te winnen maar puur natuur. Pa gaat tegen de grond en krijgt kaakslagskes om bij te komen, gij uw eerste pak slaag op uw kont. Een dag later begint de miserie want geen minuut rust.

Alle zatte nonkels en tantes willen een foto met u in de armen. Ook al kunde gij bijna nog niets zien, toch heb je al lasogen van de flitsen. En het stopt niet, continu in uwen bloten op de foto: op het schaapvel, in de waskuip... Om nog te zwijgen van den doop waar duizenden microben over uw haar worden gegoten. Stilstaand water is nooit goed, stilstaand bier ook niet!

Moest ge voor iedere foto vijf frank gekregen hebben dan waart ge op uw vijftiende al een welstellend persoon. Nu zit ge in menig fotoalbum of blikken doos. Zo was het toen. Niets verkeerd mee, maar de mensen werden blij van een foto want het was steeds wachten of hij zou gelukt zijn en hoe u er zou op staan. Kleine zaken kunnen ook plezant zijn.

Tel maar eens hoeveel maal u voor een lens gestaan hebt... niet aan beginnen! Communies, school, trouw, feesten, troep, snelheidscontroles, vinkenkampioenenfoto in het lokaal, paspoort... en spijtig genoeg ooit de laatste foto op het prentje en de rustplaats die bij velen herinneringen zal oproepen. Zo is het en zal het hopelijk nog lang zijn.

Tegenwoordig is iedereen fotograaf met zijn foontje. De echte kunst van het maken van een goede foto is achterhaald door de techniek en elektronica.

Klik en hij staat er op, klik en hij bestaat niet meer. Handig, maar de ziel is weg. Fototoestellen en lenzen liggen in de kast en worden alleen nog gebruikt door zij die er hun boterham mee verdienen. Want zij moeten foto's leveren van hoge kwaliteit, snel en liefst exclusief.

Ik zou zeggen: "Draag zorg voor uw blikken doos en dikke fotoalbums want ooit zullen de nakomelingen deze openen en zien uit welk sterk ras ze voortkomen. Vinkeniers! Oei, ik heb 'ras' geschreven, mag dat nog?"

Dolfke was een wat schuchtere jongen van twaalf die veel gepest werd en weinig optrok met zijn leeftijdgenoten. Want hij was altijd de pineut van dienst. Als hij wat drinkgeld had, kocht hij pakjes sjieken met prentjes in van filmsterren en sportmensen en kreeg zo de microbe te pakken van de fotografie.

Hij ging naar de technische school in Gent en leerde daar een gast kennen die al bezig was met zijn droom. Het klikte en deze Gentenaar kende goed de weg in de fotowereld want zijn vader werkte voor Het Volkske als fotograaf.

Dolf ging in het weekend werken bij de beenhouwer als besteller aan huis en spaarde ieder frankske met één doel: een degelijk fototoestel en vergroter om zelf te ontwikkelen. Foto's waren hip in de jaren '60, werden vergroot en kwamen op houten panelen aan de muur. Zeker weten!

Op zijn vijftiende kon hij van zijn Gentse kameraad alles tweedehands afkopen en hij installeerde zich in de donkere kelder onder de voute. Als de lamp boven de deur brandde, mocht niemand binnen. Want daar was een genie aan het werk in de schijn van de rode lamp, hoho.

Als ge Dolf zag, dan ook zijn fototoestel en de kans was groot dat ge er ooit op stond. Hij was op alle activiteiten te zien en zijn foto's werden beter en beter. Uren, dagen verbleef hij in zijn donkere kamer.

Dolf werd een begrip in het dorp. Na een jaar stond iedereen en alles van het dorp op papier. Alles zat in oude behangboeken die hij gekregen had.

Op een zondagnamiddag staat Dolf met zijn kodak op de voetbal in het dorp en neemt zoals steeds foto's en volonté. Vooral de tumult voor de goal bij corners want daar gebeuren rare dingen.

Zijn buurman die meespeelt zegt 's anderendaags dat ze gespeeld hebben tegen de ploeg met de 'ballenknijper' en dat dat hen de zege gekost heeft. Het is voor het eerst dat Dolf daarvan hoort maar de buurman legt uit dat die bepaalde speler zijn tegenstander bij corners in de edele delen knijpt en deze zo zonder

adem zet en tegen de vlakte laat gaan. Zijn ploegmaten vormen een schild zodat de scheids niets kan zien en meestal een kaart geeft aan het slachtoffer voor cinema. Overal lukt het hen.

Dolf is al blij dat hij geen voetballer is en gaat zijn foto's ontwikkelen in de hoop dat er iets te zien is van de ongewenste seksuele handelingen.

En ja, op twee foto's is duidelijk te zien dat de ballenknijper zijn daad stelt. Het grimas van de thuisspeler spreekt boekdelen. Dolf vergroot de plaats delict en brengt de foto's bij zijn buurman. Deze brengt die naar de voorzitter en hij licht de bond in.

Een week later staat de knijper voor de groene tafel, wordt geconfronteerd met de foto's en krijgt vijf jaar schorsing . Dolf krijgt zijn foto in de voetbalkrant! Vanaf dit moment is iedereen op zijn hoede als Dolf met zijn kodak verschijnt, geen poepeklets, geen dubbel krijt, geen gestoor in reke.

Want de foto's zijn bewijsstukken zonder tegenspraak. Dolfke is na zijn schooltijd persfotograaf geworden en heeft een paar jaar later de award gekregen voor de beste sportfoto. Juist, deze met het *'knijpmoment'*.

Hoe kunt ge 't weten? Hoho!

U kan er niet meer naast kijken. De wereld hangt aan elkaar van de foto's in alle formaten en kleuren. Er wordt grof geld verdient door de fotograaf en ook de gefotografeerde. Het begrip 'foto' heeft zijn waarde niet verloren. Zeker niet in de reclame en sensatiepers. Eén zaak is er meestal niet meer... een mensenverhaal met echte inhoud.

Lucien van Gent